

Sygn. akt III RC 59/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Mazik

Protokolant: Dorota Baron

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2015 r. w Tarnowskich Górach

na rozprawie sprawy prowadzonej

z powództwa T. R. (1) (R.)

przeciwko T. R. (2) (R.)

o obniżenie alimentów

1) oddała powództwo;

2) zasądza od powoda T. R. (1) na rzecz pozwanej T. R. (2) kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, odstępując od obciążania powoda pozostałymi kosztami.

Sygn. akt III RC 59/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lutego 2014r. powód T. R. (1) wniósł o obniżenie alimentów zasądzonych wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 17 stycznia 2011r. w sprawie sygn. akt XII RC 207/11 na rzecz T. R. (2) z kwoty 2.500 zł miesięcznie do kwoty 300 zł miesięcznie od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu pozwu podał, iż na mocy wyroku Sądu Okręgowego został zobowiązany do uiszczania alimentów na rzecz pozwanej w wysokości 2.500 zł miesięcznie. Dopóki jego sytuacja finansowa była stabilna uiszczal alimenty w zasądzonej wysokości, ale z czasem uległa ona radykalnemu pogorszeniu. Problemy finansowe zaczęły się od chwili rozwiązania z dniem 31 grudnia 2010r. przez firmę (...) z o.o. z siedzibą w K. umowy o nieodpłatny przewóz osób do hipermarketu T. w T.. Umowa ta stanowiła główne źródło dochodów powoda. Brak dalszych zleceń transportowych sprawił, że powód popadł w spiralę zadłużenia, obecnie ma zaciągnięte cztery kredyty w różnych bankach. Swoje koszty utrzymania określił na łączną kwotę 1.836 zł miesięcznie. Według wiedzy powoda pozwana pracuje, posiada samochód oraz sama mieszka w mieszkaniu.

Pozwana w odpowiedzi na pozew z dnia 3 kwietnia 2014r. wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podniosła, iż głównym źródłem utrzymania powoda nie była wcale umowa z T. Polska Sp z o.o. ponieważ obsługiwał on kilka linii przewozowych osiągając z tego tytułu przychód w wysokości 70 000 - 90 000 zł miesięcznie. Nadto dodała, iż powód sprzedał bazę za ok. 600 000 zł i najprawdopodobniej nadal dysponuje dwoma autobusami turystycznymi, którymi może wykonywać przewóz. Pozwana podkreśliła, że znajduje się w trudnej sytuacji, lecz się psychiatrycznie, ma zmiany w kręgosłupie, guz tarczycy oraz chorobę biodra, została uznana za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 17 stycznia 2011r. (sygn. akt XII RC 207/11) rozwiązano przez rozwód małżeństwo powoda i pozwanej z wyłącznej winy powoda zasądając od powoda na rzecz pozwanej alimenty w wysokości po 2.500 zł miesięcznie, płatne do dnia 10-go każdego miesiąca do rąk pozwanej z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

W dacie wydania wyroku rozwodowego powód prowadził firmę transportową, której dochód miesięczny wynosił ok. 18.775 zł, mieszkał w pomieszczeniu socjalnym na bazie autobusów, nie ponosił żadnych opłat, na jedzenie wydawał ok. 600 zł miesięcznie, spłacał 4 kredyty na łączną kwotę 400 000 zł, łączna rata wynosiła ok. 10.000 zł miesięcznie.

W dacie wydania wyroku rozwodowego pozwana mieszkała z synem w mieszkaniu będącym jej własnością, pracowała na 1/4 etatu, zarabiała 284 zł miesięcznie. Ponościła koszty utrzymania mieszkania, na które składały się następujące wydatki: czynsz – 800 zł miesięcznie, prąd – 100 zł miesięcznie, gaz – 35 zł miesięcznie, telefon komórkowy – 150 zł miesięcznie, telefon stacjonarny i internet – 150 zł miesięcznie, ponadto ponosiła koszty: wizyt lekarskich – 70 zł miesięcznie, leków – 120 zł miesięcznie, wyżywienie i odzież- 500-700 zł miesięcznie, paliwa – 100 zł miesięcznie, do tego dochodziły jeszcze koszty prywatnych wizyt u ginekologa, OC samochodu – 700 zł rocznie. Pozwana była właścicielem samochodu osobowego marki F. (...), leczyła się na depresję.

W dacie zamknięcia niniejszej rozprawy powód ma 56 lat, od czerwca 2013r. mieszka z konkubina, konkubina pracuje jako dróżnik kolejowy, zarabia 1.300 zł netto miesięcznie, mieszkają w wynajmowanym mieszkaniu, wspólnie z konkubina ponoszą po połowie koszty jego utrzymania, na które składają się następujące wydatki: czynsz - 600zł miesięcznie, woda - 200 do 300 zł miesięcznie, energia elektryczna – 100 zł miesięcznie, ogrzewanie – 55 zł miesięcznie (poza sezonem grzewczym), 100-200 zł miesięcznie w sezonie grzewczym. Na wyżywienie powód wydaje ok. 500 zł miesięcznie, na ubrania ok. 200 zł miesięcznie. Obecnie powód nie pracuje, nie osiąga dochodów. Do początku 2015r. dzierżawił od konkubiny dwa autobusy, czynsz dzierżawny wynosił 400 zł od każdego pojazdu oraz posiadał jeden samochód marki R., który obecnie sprzedał. Powód posiada zaległość w E. na kwotę 52.000 zł, kredyt ma zostać spłacony do sierpnia 2015r. miesięczna rata wynosi 3.150 zł, posiada zaległość w Urzędzie Skarbowym na kwotę ponad 20.000 zł oraz u komornika, choruje na nadciśnienie i kręgosłup, na leczenie i leki wydaje miesięcznie ok. 200 zł. Powód w 2013r. sprzedał bazę transportową w S. za kwotę 550.000 zł, od transakcji zapłacił 120.000 zł podatku VAT, pokrył też część zaległych alimentów, ponad 20 000 zł przekazał na uregulowanie zaległości wobec ZUS oraz Urzędu Skarbowego, nadto spłacił kredyt w banku (...) w kwocie 125. 000 zł, kredyt w GetinBank na kwotę ok. 100 000 zł, uregulował należność za paliwo w kwocie ok. 60000 zł oraz za części w kwocie ok. 60000 zł. Na podstawie księgi przychodów i rozchodów w okresie od 1 stycznia 2014r. do 31 sierpnia 2014r. przychód z działalności powoda wyniósł 36.638,04 zł, koszty uzyskania przychodu wynosiły 23.341,20 zł, a dochód 13.296,84 zł co daje średnio kwotę 1.662,11 zł miesięcznie. W 2011r. dochód z działalności powoda wynosił 140.841,26 zł, w 2012r. - 88.585,42 zł, w 2013r. - 148.753,33 zł. Powód poza jednorazową wpłatą w kwietniu 2015r. od października 2014r nie uiszcza alimentów na rzecz pozwanej, wcześniej przekazywał alimenty, ale w niepełnej wysokości.

W dacie zamknięcia niniejszej rozprawy pozwana ma 54 lata, mieszka w tym samym mieszkaniu co poprzednio, koszty utrzymania mieszkania wraz z mediami wynoszą ok. 1.000 zł, leczy się na depresję, kręgosłup oraz zmiany zwyrodnieniowe w biodrze, tarczycę, jest po operacji, otrzymuje rentę w wysokości 863 zł miesięcznie, renta została przyznana na czas określony do dnia 30 czerwca 2015r., posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Na wyżywienie, produkty kosmetyczno-chemiczne oraz odzież pozwana wydaje 1.500zł miesięcznie, na lekarstwa, zabiegi, dojazdy na zabiegi ok. 500 zł miesięcznie. (zażywa antydepresanty i leki wyciszające - 200zł miesięcznie, do tego dochodzą lekarstwa na tarczycę w wysokości 50 zł miesięcznie, jeździ na zabiegi rehabilitacyjne, które nie zawsze są refundowane w ramach NFZ, za zabiegi płaci ok. 150 zł plus dojazd do P.. W okresie od października 2014r. do kwietnia 2015r. pozwana otrzymała 230 zł tytułem alimentów od pozwanego. (...) pomagają jej synowie, oprócz synów pomaga jej rodzina tj. siostra i dwie ciotki, przekazując żywność, siostra dodatkowo wspomaga ją finansowo np. czasami płaci czynsz za pozwaną.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił oparciu o następujące dowody: akt Sądu Okręgowego w Gliwicach o sygn. XII RC 207/11 k. 60, zeznania świadka G. B. k. 169-170, rozliczenia z 2014 roku, decyzja Naczelnika US w P. z dnia 28 listopada 2014 roku, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, zeznania powoda k. 191verte-193, 311, zeznania pozwanej k. 312-313, zaświadczenie Biura (...). z o. o w T. o stratach pozwanego w m-cach X, XI, XII 2013r., umowy o kredyt gotówkowy z Bankiem (...) S.A we W., zaświadczenie (...) S.A we W. i harmonogram spłaty pożyczki, pismo (...) Banku S.A, umowa o kredyt w rachunku bieżącym Banku (...) S.A we W., wypowiedzenie umowy przewozowej z (...) Sp. z o o z siedzibą w K., pisma powoda z dnia 24.I.2011r. i 22.II.2011r.do Sądu Okręgowego w Gliwicach, wydruk (...), zestawienie wydatków miesięcznych pozwanej, paragony za zakup leków, zaświadczenie lekarskie dot. rehabilitacji pozwanej, rachunki za: internet, abonament RTV, za ubezpieczenie w (...), za telefon, podatek od nieruchomości, za gaz, za energię elektryczną, za wywóz śmieci, zaświadczenia z PZP w P., karty leczenia szpitalnego, orzeczenie o niepełnosprawności, wyniki badań kręgosłupa pozwanej, wyniki usg tarczycy, zaświadczenie z PUP, świadectwo pracy, pismo Komornika z kartą rozliczeniową wpłat alimentów, akt notarialny- umowa sprzedaży, faktura VAT (najem lokalu, CO, woda), zeznanie podatkowe PIT za 2013r., bilans księgi Biura (...) sp. z o.o w T.-G. za m-c styczeń - marzec 2014r., zaświadczenie Urzędu Skarbowego w P., pismo Urzędu Miejskiego - Wydziału Komunikacji w P., pismo (...) w T., zestawienie dochodów powoda za okres I-XII 2014r., decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. o odmowie rozłożenia na raty zaległości podatkowej powodowi, zawiadomienie komornika o wszczęciu egzekucji, zestawienie zaległości finansowych powoda z dowodami wpłat, faktura VAT za tachograf, rozliczenie wpłat, faktura za sprzedaż autobusu, dowody przelewów, harmonogram spłat pożyczki w E., zaświadczenie Urzędu Skarbowego w P., akt notarialnego ustanowienia rozdzielności majątkowej i podziału majątku, zaświadczenie z PZP, decyzja ZUS o wysokości renty, faktura za samochód, zaświadczenie z Banku (...) o spłacie kredytu, dowody wpłaty zaległych faktur, tj. k. 6, 7-16, 17-19, 20, 23-28, 29,30-31, 32, 63, 64-73, 74-75, 76-99, 107-120, 122, 123-127-131, 147, 160, 163, 182, 183 - 189, 190, 211-265, 266-270, 271-275, 279-281, 282, 291-304, 305-308.

Wskazany materiał dowodowy Sąd uznał za wiarygodny i przekonujący. Nie sposób odmówić mu logiki i spójności. Prawdziwość wskazanych wyżej dokumentów nie budzi wątpliwości.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w toku postępowania stron, za wyjątkiem zeznań powoda odnośnie jego sytuacji majątkowej, która w ocenie Sądu została po części dopasowana do toczącej się sprawy o obniżenie obowiązku alimentacyjnego. Na szczególne uwzględnienie w tym zakresie zasługuje okoliczność, iż powód w okresie od rozpoczęcia przedmiotowego postępowania do jego zakończenia wyżył się narzędzi niezbędnych do prowadzenia działalności i zaprzestał jej wykonywania, podczas gdy jeszcze w roku poprzedzającym wniesienie powództwa działalność ta przynosiła mu całkiem wysokie dochody. Zdumiewająca jest również niepamięć powoda dotycząca tak ważnych kwestii jak np. utrata dochodowego zlecenia. W ocenie Sądu zeznania powoda i świadka G. B. odnośnie sytuacji materialnej powoda, prowadzonej przez niego działalności, zmierzały tylko do przedstawienia jej w jak najmniej korzystnym świetle.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Nie kwestionowana w sprawie była sama podstawa istnienia obowiązku alimentacyjnego powoda. Spornym w niniejszym postępowaniu było rzeczywiste wystąpienie zmiany stosunków pozwalającej na zmianę orzeczenia w przedmiocie alimentów w kierunku żądania pozwu.

Podstawą żądania pozwu w niniejszej sprawie jest przepis art. 138 krio który wchodzi w grę w przypadku zmiany okoliczności, od których zależy istnienie i zakres obowiązku alimentacyjnego (art.133 § 2 i art.135 § 1 krio).

W myśl art. 138 krio, w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia dotyczącego obowiązku alimentacyjnego. Chodzi tu o te "stosunki", które zgodnie z art. 133 § 2 i art. 135 § 1 krio stanowiły podstawę ustalenia, że uprawniony do alimentów znajduje się w sytuacji uprawniającej go do żądania alimentów od zobowiązanego, i to w przyjętej w wyroku wysokości. Co do pierwszej z tych okoliczności to zakres obowiązku wyznaczają usprawiedliwione potrzeby małżonka niewinnego. Usprawiedliwione potrzeby kształtują się z jednej strony pomiędzy granicą niedostatku a z drugiej strony zrównaniem stopy życiowej obu małżonków.

Alimenty w kwocie 2.500 złotych miesięcznie istniejące pomiędzy stronami wynikają z wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 17 stycznia 2011r. sygn. akt XII RC 207/11.

Podstawą zasądzenia alimentów między stronami był art. 60 § 2 krio który mówi, iż jeżeli jeden z małżonków został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia, a rozwód pociąga za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego, sąd na żądanie małżonka niewinnego może orzec, że małżonek wyłącznie winny obowiązany jest przyczynić się w odpowiednim zakresie do zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb małżonka niewinnego, chociażby ten nie znajdował się w niedostatku.

Ustawodawca utrzymuje obowiązek alimentacyjny po rozwodzie, z tym, że uzależnia go od dodatkowych przesłanek oraz w sposób szczególny normuje jego zakres i czas trwania. Obowiązany do dostarczania środków utrzymania swemu rozwiedzionemu małżonkowi jest:

- małżonek ponoszący winę rozkładu pożycia, małżonek taki obowiązany jest dostarczać środków na utrzymanie zarówno małżonkowi nieponoszącemu winy rozkładu pożycia, jak i małżonkowi, który winę taką ponosi, gdy ten znajduje się w niedostatku,
- małżonek nieponoszący winy rozkładu pożyci, małżonek taki obowiązany jest dostarczać środków utrzymania swemu małżonkowi tylko wtedy, gdy ten małżonek winy rozkładu nie ponosi.

W uchwale z dnia 16 grudnia 1987 r. Sąd Najwyższy (III CZP 91/86, OSNC 1988, Nr 4, poz. 42) stwierdził, że świadczenie alimentacyjne między byłymi małżonkami stanowi „kontynuację obowiązku wzajemnej pomocy w zakresie utrzymania” powstałego przez zawarcie małżeństwa. Obowiązek ten trwa mimo rozwodu, choć w postaci zmodyfikowanej.

W granicach zwykłego obowiązku małżonek może żądać alimentów od współmałżonka jeżeli znajduje się w niedostatku i nie został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia

Jeżeli jeden z małżonków został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia, a rozwód pociąga za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego, sąd na żądanie małżonka niewinnego może orzec, że małżonek wyłącznie winny obowiązany jest przyczynić się w odpowiednim zakresie do zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb małżonka niewinnego, chociażby ten nie znajdował się w niedostatku. W przepisie art. 60 § 2 krio występują dwie przesłanki, od których zależne jest powstanie tzw. rozszerzonego obowiązku alimentacyjnego. Pierwsza stanowi wyłączna wina rozkładu pożycia istniejąca po stronie małżonka, na którego ma być nałożony ten obowiązek alimentacyjny. Przesłanka ta występować będzie we wszystkich przesłankach, których orzeczenie rozwodu następuje z winy jednego tylko małżonka. Druga wiąże się z istotnym pogorszeniem sytuacji na skutek rozwodu małżonka żądającego alimentów.

Uprzywilejowanie małżonka niewinnego polega na tym, że może on żądać alimentów od małżonka winnego, chociażby nie znajdował się w niedostatku. Przyjęte uregulowanie nie daje wprawdzie małżonkowi niewinnemu prawa do równej stopy życiowej z małżonkiem zobowiązanym, lecz małżonek niewinny ma prawo do bardziej dostatniego poziomu życia, aniżeli tylko zaspokajanie usprawiedliwionych potrzeb. Pojęcie stopy życiowej stanowi element, który przy określeniu usprawiedliwionych potrzeb małżonka niewinnego trzeba także brać pod uwagę (wytyczne SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNC 1988, Nr 4, poz. 42).

Według art. 60 § 2 sąd względem małżonka niewinnego może orzec, że małżonek wyłącznie winny obowiązany jest przyczynić się w odpowiednim zakresie do zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb małżonka niewinnego, chociażby ten nie znajdował się w niedostatku.

W niniejszej sprawie decydującym jest orzeczenie rozwodu pomiędzy stronami oraz orzeczenie tegoż rozwodu z winy powoda. Z uwagi na okoliczność, iż pozwana w wyroku rozwodowym nie została uznana za stronę winną rozkładowi pożycia między małżonkami gdyż rozwód został orzeczony wyłącznie z winy powoda, a obecnie znajduje się w gorszej

sytuacji finansowej niż gdyby nadal pozostawała w związku małżeńskim z powodem, a zatem w pełni uzasadnionym jest to, iż powód jest zobowiązany do dostarczania pozwanej środków utrzymania w zakresie odpowiadającym usprawiedliwionym potrzebom pozwanej oraz możliwościom zarobkowym i majątkowym powoda.

Odnosząc się do powyższego należy jednakże pamiętać, iż jeżeli małżonek własnymi siłami może zaspokoić swoje potrzeby chociażby częściowo, obowiązek alimentacyjny zobowiązanego ogranicza się do niezaspokojonej części. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż pozwana znajduje się obecnie w gorszej sytuacji materialnej niż gdyby nadal pozostawała w małżeństwie. Jedyne źródło jej utrzymania stanowi renta tymczasowa w wysokości 863 zł miesięcznie, która została przyznana na czas określony do dnia 30 czerwca 2015r. Należy przy tym zauważyć, iż pozwana jest osobą schorowaną o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, która może pracować tylko w warunkach pracy chronionej. Pozwana poszukiwała zatrudnienia jednakże sytuacja panująca na rynku pracy sprawia, że brakuje miejsc pracy dla osób niepełnosprawnych.

Stosownie do art. 136 krio jeżeli w ciągu ostatnich trzech lat przed sądowym dochodzeniem świadczeń alimentacyjnych osoba, która była już do tych świadczeń zobowiązana, bez ważnego powodu zrzekła się prawa majątkowego lub w inny sposób dopuściła do jego utraty albo jeżeli zrzekła się zatrudnienia lub zmieniła je na mniej zyskowne, nie uwzględnia się wynikłej stąd zmiany przy ustalaniu zakresu świadczeń alimentacyjnych.

Art. 136 krio jest uszczegółowieniem treści art. 135 § 1 krio. Jego główna myśl sprowadza się do stwierdzenia, że uzależnienie zakresu obowiązku alimentacyjnego od możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego przejawia się również w tym, że jeżeli w ciągu trzech lat przed sądowym dochodzeniem świadczeń alimentacyjnych, bez powodu pogorszy on swą sytuację majątkową lub też zrzeknie się zatrudnienia lub zmieni je na mniej zyskowne, sąd rozpatrujący sprawę nie uwzględnia wynikającej stąd zmiany przy ustalaniu wymiaru alimentów. Nie uwzględnia się pogorszenia sytuacji majątkowej lub zarobkowej dłużnika, jeżeli doprowadził on do tego w sposób intencjonalny, to jest lekceważąc swe obowiązki alimentacyjne, o których wiedział, albowiem był do nich zobowiązany.

Nasilenie złej woli dłużnika będzie większe, jeśli doprowadzi on do pogorszenia swej sytuacji ekonomicznej będąc dłużnikiem zobowiązanym do świadczeń alimentacyjnych orzeczeniem sądu, a nie samym tylko faktem bycia zobowiązanym z mocy prawa.

Zrzeczenie się zatrudnienia, jak również jego zmiana na mniej zyskowne, nie są brane pod uwagę przy ocenie możliwości zarobkowych dłużnika, albowiem jest to działanie, które nie obniża możliwości zarobkowych i majątkowych dłużnika, lecz obniża jego w rzeczywistości pobierane zarobki i wartość majątku, a nadto jest krzywdzące dla jego wierzycieli alimentacyjnych. Nie ma przy tym znaczenia motywacja zmiany zatrudnienia. W szczególności nie wpłynie na obniżenie wymiaru alimentów podjęcie przez dłużnika pracy niżej płatnej, ale w wyuczonym zawodzie, czy też np. podjęcie zatrudnienia – w niektórych kręgach prestiżowego ale żenująco słabo wynagradzanego – związanego z pracą naukową.

Powyższe rozważania odnoszą się do sytuacji materialnej powoda, który do dnia początku 2015r. prowadził działalność gospodarczą, z której uzyskiwał dochód w wysokości: w 2014r. - 1.662,11 zł miesięcznie, w 2013r. - 12.396,11 zł miesięcznie, w 2012r. - 7.382,11 zł miesięcznie, w 2011r. - 11.736,77 zł miesięcznie. Należy podkreślić, iż przedmiotowa sprawa o obniżenie obowiązku alimentacyjnego powoda została zainicjowana pozwem wniesionym w lutym 2014r. i w tym samym roku drastycznie spadły dochody powoda z tytułu prowadzonej działalności. Zdumiewające jest także zachowanie powoda, który pomimo braku jakichkolwiek dochodów i oszczędności, spłaca raty kredytu w E. wysokości 3.150 zł miesięcznie i ponosi koszty utrzymania własnego oraz mieszkania. Należy przy tym zauważyć, iż powód sprzedając ostatni własny autobus pozbył się jedyne źródła dochodu, gdyż po zaprzestaniu prowadzenia działalności „nic nie robi, tylko chodzi po lekarzach”. Powód wyzbył się źródła dochodu, które pozwoliłyby mu na uzyskiwanie stałych dochodów i tym samym rzetelne spełnianie obowiązku alimentacyjnego wobec byłej żony, zwłaszcza że działał on w branży transportowej od lat i miał duże doświadczenie w tej dziedzinie.

Powód T. R. (1) domagał się obniżenia obowiązku alimentacyjnego z kwoty 2.500 zł miesięcznie do kwoty 300 zł miesięcznie. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie sytuacja stron nie zmieniła się na tyle, że uzasadnia to obniżenie obowiązku alimentacyjnego powoda względem pozwanej. Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo.

Zgodnie z art. 98 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wobec powyższego Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 461).